

Belovai Péter vívómester

(Algyő, 1912. február 28. – Hódmezővásárhely, 1962. december 23.)

Róla elmondható, hogy rossz időben, nem jó körülmények közé született. Első világháborús hadiárvaként, Algyőn született és nevelkedett. Négy elemi és négy polgári iskolát végzett, majd a veszprémi katonaiskolában folytatta tanulmányait.

Szegedi szolgálati helyén fölfigyeltek sport iránti fogékonyságára és sportos alkatára, ezért sportoktatói tanfolyamra küldték, a Magyar Királyi Toldi Miklós Sporttanár- és Vívómesterképző Intézetbe. Ez indította el a pályafutását.

Belovai Péter

A második világháború az egész sportiskolát Nyugatra sodorta. Belovai Péter innen visszakerülve, „mint a Horthy hadsereg sporttiszthelyettese” megkapta a bélyeget. Véglegesen Hódmezővásárhelyen telepedett le. Családot alapított és Patzauer Aladár szeszereskedő alkalmazta, mivel annak fiát vívni tanította.

Belovai sportfelkészültségére jellemző volt, hogy a vívás három fegyvernemén kívül még teniszt, tornát és úszást is oktatott, így a vásárhelyi sportközéletben jelentős szerepet kapott. A Patzauer kereskedés államosítása után, a Szent István téri Szeszipari Vállalat vette át az égetett szeszek terjesztését, ahol főkönyvelőként dolgozott tovább. Emberfeletti munkabírása volt. Kenyérkereső állása mellett több sportnemben edzősködött. Utóbb már Makóra is átjárt vívást tanítani, és nyári szünetben, amikor a Lánygimnázium tornaterme bezárt, a munkahelyén, egy raktárban oktatta tovább legjobb tanítványait. Minden edzésen öltönyben végezte fáradságos munkáját. Végül a vívás maradt számára a legkedvesebb, amelyben rendkívüli eredményeket ért el. Ő nevelte dr. Tóth Gézáné Juhász Katalin olimpiai és világbajnok törvívót, Gyuricza József világbajnok törvívót, Szabó Éva törvívó válogatott kerettagot, Kormány Lajos országos vidéki kardbajnokot és más kiválóságokat. Vidéki edző ebben az időben ennél többre nem vihette.

Az OTSH által adományozott mesteredzői kitüntetést már nem tudta átvenni. Akkor is egy makói edzésről tért haza, amikor túlhajtott szíve a vonaton hazafelé megállt. Elismerését már posztumusként kapta. Életét áldozta Vásárhely és a vidék vívósportjáért.